

[Økonomiministeren.]

vate forbrug for 1970 var et alt for stort offer for befolkningen at bringe på betalingsbalancens alter. Men man må jo spørge: på hvilken anden måde vil man da overhovedet skaffe udvej for at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen? Den normale vækst i det danske nationalprodukt er vel omkring 4 pct. om året, og det skyldes kun ekstraordinære forhold, at vi i år kommer op på en vækst på en 6-7 pct. Siger vi 4 pct. også for 1970, så betyder det, at vi i de nugældende priser vil få en vækst i nationalproduktet på, skal vi sige omkring 4,5 milliard kr. Men deraf vil væksten i det offentliges forbrug af vare- og tjenesteydelser beslaglægge omkring 1,5 milliard kr., og på det punkt er det da klart at oppositionen ikke ønsker nogen reduktion, tværtimod.

Så er der spørgsmålet om investeringerne. Der er vi vel også alle enige om, at fortsat vækst i investeringerne er en nødvendig ting til udbygning af erhvervslivet, byggeri osv. Hertil må man anslå at der vil medgå, skal vi sige henvend $\frac{3}{4}$ milliard kr., og så har vi disponeret over halvdelen af den samlede vækst, vi kan regne med at få i 1970, de nævnte 4,5 milliard kr. Den anden halvdel, de $2\frac{1}{4}$ milliarder, der rester, skal dels dække et øget forbrug, dels benyttes til en forbedring af betalingsbalancen. Men hvis vi tænker os blot den omtalte stigning på 2 pct. i det private forbrug, så vil den lægge beslag på over $1\frac{1}{4}$ milliard kr., og så er der faktisk mindre end 1 milliard kr. tilbage til det formål at forbedre betalingsbalancen i 1970. Vil nogen for alvor mene, at en ansvarlig regering burde sigte mod et lavere tal end dette på baggrund af de senere års begivenheder?

Hvad der gælder for 1970, vil i det store og hele også gælde for de nærmest følgende år. Derfor er der brug for en langsigtet politik, som dels opmuntrer til større opsparing, dels gennemtvinger, at de, der investerer, kommuner såvel som private, selv skaffer en større del af finansieringen til veje gennem egen opsparing. Det er ikke en politik, der vender den tunge ende nedad; det er tværtimod den eneste politik, der kan sikre, at sociale fremskridt kan fortsætte.

Derfor er der også god fornuft i at sam-

menkæde en fondsdannelse med en senere forøgelse af folkepensionen. Opsparingen må forøges i nogle år for at give økonomisk styrke til den udbygning af de sociale goder, som vi alle ønsker; det er på den baggrund, regeringen har skitseret tanken om en social fond. Vi ønsker derimod ikke som hr. Ivar Nørgaard at opbygge en kæmpefond med det mål at dominere hele det danske kapitalmarked og dermed give det offentlige eller visse lønmodtagerrepræsentanter en afgørende indflydelse på erhvervslivets investeringer. Jeg bemærkede imidlertid hr. Ivar Nørgaards tilslutning til, at den samlede opsparing bør øges, og vi får så se, om enigheden om dette lader sig omsætte i praksis under de kommende udvalgsforhandlinger.

Hr. Ivar Nørgaard gav udtryk for stor bekymring ved tanken om, at regeringen efter en nedsættelse af løbetiden for tillægs-lån til 10 år kunne tænke sig at ophæve obligationsrationeringen på det område. Hr. Ivar Nørgaard spurgte, om jeg gjorde mig klart, hvilken enorm risiko jeg førte samfundsekonomien ud i ved således at tillade fri belåning af værdistigning på fast ejendom. Må jeg have lov at sige til det, at det er jo netop et vigtigt formål med at nedsætte lånegrænsen for den almindelige realkredit og med at reducere løbetiderne at bremse en belåning af værdistigninger og derved holde igen på prisstigningerne på fast ejendom.

Om tillægs-lånene gælder, at de under den hidtidige ordning har udgjort mindre end en halv snes procent af de samlede lån i realkreditinstitutterne — det er noget, jeg gerne vil nævne også som besvarelse af et spørgsmål, hr. Kai Moltke stillede — og presset på de gældende kvoter for tillægs-lån har ikke været særlig stærkt. Der er ingen grund til at tro, at disse lån ved en frigivelse vil svulme op til meget store beløb, når man vel at mærke først sætter løbetiden helt ned til 10 år.

På den anden side forekommer det mig, at en fri adgang til at optage tillægs-lån med denne korte løbetid vil kunne være et velegnet middel til at modvirke det, som en anden af de socialdemokratiske ordførere, hr. Lysholt Hansen, var så bekymret over, nemlig risikoen for at få et gråt kapitalmarked. Jeg vil da i øvrigt gerne berolige hr.